

[Knud Lind]

sens lovlighed som en ekstra sikring ud over den beskikkede tilsynsværge. Sådan har jeg forstået det, og hr. Bernhard Baunsgaard må rette mig, hvis det er fejl. Det er muligt, at det er et godt forslag, men det kan også være et spørgsmål, om det er godt at lade jurister måske smide noget grus i maskineriet. Hvilken forstand har de på netop de spørgsmål, der er på det lægelige område? Det er et af de spørgsmål, som man kunne stille sig, hvis man gik ind for den foreslåede advokator-ning. Der er imidlertid også en mellemform, hvor man starter med en frivillig indlæggelse, hvorefter patienten måske bliver mere syg og så til slut reelt bliver overført som tvangsindlagt, og her bør man måske overveje en advokatorning.

Man må dog holde fast i, at det i sidste ende hviler på et lægeligt skøn og kun et lægeligt skøn, om den pågældende er klar til at blive udskrevet. I øvrigt må man holde sig for øje, at lægerne jo har aflagt lægeløftet, og at de selvfølgelig ikke ønsker at beholde den pågældende længere end højst nødvendigt.

En svaghed i tvangsindlæggelsen er, at man efter gældende regler skal spørge patienten, hvem den pågældende ønsker som værge. Man skal altså spørge en patient, som på indlæggelsestidspunktet, hvor spørgsmålet stilles, reelt er ude af stand til at træffe en fornuftig beslutning.

Hvis man ønsker at revidere og gennemgå lovgivningen, bør man overveje en domstolsafgørelse, som forslagsstillerne også har nævnt. Dette i sig selv må man nok sige kræver en advokats medvirken, og derfor kan man måske ikke helt udelukke det, som man har foreslået her, altså en advokat, men samtidig vil jeg dog gøre et enkelt ophold ved spørgsmålet om, hvorvidt patienterne reelt nu også bliver der i den tid, hvor de har brug for behandling. Jeg mener modsat forslagsstillerne, at der nok er flere tilfælde, hvor patienterne bliver lukket ud for tidligt, end der er tilfælde, hvor de bliver lukket ud for sent. Vi har for ikke så længe siden på Fyn haft et tilfælde, hvor en patient blev lukket ud og kort efter – den pågældende havde endda henvendt sig for at få ny behandling, men var blevet afvist, forstod jeg – gik hen og slog et andet menneske ihjel samt udøvede vold mod en tredje person. Sådan er jeg sikker på, at der kunne nævnes langt flere tilfælde, hvor en person er kommet for tidligt

ud, idet der jo uden tvivl er en vis pladsmangel på sindssygehuse.

Vi har desværre set, hvordan man i andre lande – Sovjetunionen – har misbrugt lægerne og sindssygehospitalerne til tvangsindlæggelse af politiske modstandere, og det er derfor et spørgsmål, om man ikke burde tage højde for det, når man alligevel gennemgår loven.

Birgith Mogensen (CD):

CD mener ikke, at der bør ændres på den nuværende sindssygelovs grundprincipper, men vi har især mærket os, at psykiatere, jurister m. fl. længe har kritiseret bestemmelserne med hensyn til klagemuligheder ved tvangsindlæggelser. Ligeledes er det preserende, at der rettes op på den mangelfulde omsorg for de sindslidende på vore psykiatriske hospitaler.

CD vil under det kommende udvalgsarbejde medvirke positivt for, at nævnte og andre uligheder ændres i denne 40-årige lov.

Wilhelm (VS):

Vi mener bestemt, der er behov for en revision af sindssygeloven. Vi er lidt skuffede over resultatet af de halvandet års radikale overvejelser. Vi har egentlig ventet på dette initiativ, fordi hr. Bernhard Baunsgaard adskillige gange i dagspressen har proklameret, at det radikale venstre arbejdede med det, og nu kom det. Vi har også interesseret os for det, men har syntes, at vi ville se, hvordan de radikale, som nok har større chance for at få ting igennem her, ville formulere disse ting. Men det er jo oprigtigt talt en noget tynd kop te, altså et beslutningsforslag om, at man skal kigge på det, og så i øvrigt ti linjers bemærkninger. Det er vi lidt skuffede over, men skidt nu med det.

Det er et svært område, vi beskæftiger os med her, og det synes jeg også den offentlige debat viser. De samme aviser og de samme læserbrevsskribenter og de samme lederskribenter kan med få dages mellemrum være meget ophidsede og i virkeligheden med god ret over, at personer har været uretmæssigt anbragt på psykiatrisk afdeling, og så få dage efter være lige så ophidsede over, at personer ikke er blevet tvangsanbragt, fordi det viste sig, at det måske med bagklogskabens vidende havde været en fornuftig disposition.